

Miriam Drev

Sivi

Sivi

Smo rasa, ki je živela dolgo.

Ko pride naš čas, se razredčimo
in začnemo razblinjati.
To se dogaja po skupinah.
Gledam od daleč, kako se telesa na mostu,
tlakovanem, sicer pustem,
spreminjajo; od njih ostanejo samo obrisi,
kot če po listu potegne trd svinčnik,
njihove kosti so podobne
votlim, piščalastim koščicam ptičev. Smetarji
jih pobirajo z vozom.
Zdaj sem med njimi jaz.
Trije, ki so šli z mano, so že ob glas
in obraz, zmedleli
– čeznje povlečejo z brano.

Pritajim se za hrbet pobiralca.
Še sem snovna,
še me je strah.
Vaja prisluškovanja

V okviru družine smo zbrani, da bi počastili
stričev visoki jubilej.
Spet pove zgodbo: jesen je, zunaj zlate, rdeče
in rjaste barve v parku, na vrtu okrog hiše;

rakete so bile že sprožene,
prihajajo, a ne vemò, kam bodo priletele.
“Če pade na našo streho,” reče mama,
“mi sploh ne bomo vedeli za to,
ker raketa cilj zravnava s prstjo.”

Čutim, da moramo ostati skupaj,
preprimemo se pod rokami,
ob tem pa misel, da nas
ravnodušna moč lahko razsuje v tisoč koščkov.

Pozneje: zbrani smo v družinskem krogu,
da bi pokopali strica. Prevzamem
glavni delež priprav;
pridruži se soseda s svojim otrokom.
Potem bo šel vsakdo naprej
po svojih opravkih.

Po tleh je nekaj plundre,
mokri bomo v noge. Do postaje,
kjer ustavlja avtobus, je daleč.

Še pozneje; po malem utrujena.
Spet občutek, ki ga ne utišaš: mraz je,
ves prostor je zunaj, ne notri –
– kljub oknom in vratom,
do koder nad parketom sega
novo zapadli sneg.

V predor

Drugi spijo.
Vrata na hodnik so priškrnjena,
na roletih, kot v gledališču senc, pretijo oblike.
Niso sanje,
niso stvarnost;
slutnja zatemnitve.
Jesenska noč: vsa zima je pred nami.

Zaslišiš tlesk,
z vrat odpade zatič.

Bočna vrata pri podzemnem vlaku se zaprejo,
vlak potegne,
ti pa skočiš gor –
– zdi se, da s podzemno nameravaš na bazen.
Od zunaj se oprimeš droga
in vlak potegne.
Nekaj jih je notri, na varnem,
pod neonsko lučjo prebirajo reklamni pano,
zemljevid podzemnih prog, časopis
ali pa mižijo.

Ohrani mirno kri.
Bo v predoru dovolj prostora zate,
tam v temi in ožini?
Grelna rešetka buči.

Tiščim se gladke, sive ploskve
s čelom, trebuhom, kolenu,
eno s površino,
nekakšen stanjšani jesenski list.
Kljub temu neomajno,
nevdano.

Predružačenje

Še eno kavo bom.
Zadnjič sem ti omenila, da videvam
sliko ženske, z verigo prikovane na ciganski voz.
Grozljivo. In kaj imam jaz s tem.
(Rajši bi prikazen takšne, ki neukročeno pleše.)

Moje misli so jasne; vse ima svoj razlog,
razen ko zaprem oči.
Duh ji daje prednost.
Požene se naprej – ne vem, kako se je odpela –
z rastočim gibom.

Teče po ravnini,
premika se, kot bi posnemala breztežnost,
proti rogovilam, ki so gozd
in varna senca.
Ne bo ponovitve, zato ni odloga.

Noben čas, noben prenos v zavest naju ne spaja,
si rečem, ko drvim, da mi gori pljuča,
skoz modro dimenzijo zraka
v tanki mrak.

Poročam ti o stanju te stvari,
ki mi ne pusti, da bi jo odpodila.

Ujetnica upognjena beži; jaz sem budna,
kot je sploh mogoče.
Zdaj je že čez pol poti in delček mojih
skritih sil vrtinči čute,
postajam navzoča v celoti.

Privijem se ob hrib. Se preobrazim v ptico.

Razlika med numizmatičnim in numinoznim

Vsak poklic ima svoje modrosti
in kakšno razvado.
Mene neka vztrajna žeja nagiba,
da listam po slovarjih za pomeni zvencečih
tujih ali zapletenih besed,
recimo “numizmatičen”,
recimo “numinozen”.

Numizmatika je veda o starih novcih in svetinjah,
novceslovje; in numizmatik strokovnjak
za te kovance.

Področje, ki je stran od moje stroke.

Numinozen, čeprav v slovarju sosed,
je čisto drug,
in tudi po razlagi, saj gre za voljo višjih sil
in za ukaz;
včasih ti je dan samo namig, vendar ni šaljiv.
Numinozen je božanstven, v tesni
sorodstveni zvezi z usodo,
in ostane neumljiv.

Neželen gost je, čeprav potrka in drži na dlani
vizitko z našim nezavednim povabilom.

Stara sila, ki samo s pregibom nemih ustnic
ali z roko, ki ima med prsti nezbrisljivo kredo,
zapiše: Do tod in nič dlje.
In v opombi: Nikoli ne stopiš iz sebe.
Numinozno – tvoja, moja sojenica,
prisotna pred zoro, v tišini,
ne odžene je utrip neonskih luči;
slovi, da je zmuzljiva.
Ne pusti se prevesti v ustrezne,
zlahka uporabne pojme.